

РЕШЕНИЕ

№ 3322

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 21.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11027** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Ф. Зад К., [дата на раждане] , гражданин на А., действащ лично и със съгласието на родителите си и законни представители А. Ф. К. и Н. Рахими със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 9, чрез адв. Х. В. от САК, срещу Отказ от 16.11.2022 г. за издаване на виза за краткорочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че е положил дължимата грижа и е приложил доказателства относно целта и условията на заявеното пребиваване въз основа на покана-декларация от канещо лице. Целта на посещението в България е да бъде заедно с цялото си семейство на посещение на близък роднина. Счита оспорения отказ за немотивиран, необоснован и недоказан, вкл. в частта за „миграционен риск“. Декларира желание за връщане в страната на произход след изтичане на срока на визата. Сочи, че е приложил всички нормативно изискуеми доказателства за издаване на краткосрочна виза. Твърди, че липсата на мотиви на отказа ограничава правото му на защита да разбере срещу коя конкретна хипотеза от основаниято по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ да се защитава. В нарушение на административнопроизводствените правила органът не е

проявил служебно активност, вкл. чрез задаване на въпроси към апликантите, за да установи достоверната им цел на пребиваване. Твърди, че отговаря на всички законови изисквания на получаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел туризъм, за което е приложил всички изискуеми документи. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И. - МВНР, чрез юрк. З., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. В писмени бележки от 19.04.2023 г. излага подробни съображения за законосъобразност на оспорения отказ. Твърди, че канещото лице А. А. не пребивава продължително в България и е предоставил покана на общо 7 лица от А., но без представен договор за наем в страната ни. Въз основа на съвкупна преценка на доказателствата счита за неясна целта на пребиваване на апликантите в България – чужд гражданин, който не пребивава на територията на страната ни, кани роднини от А. да му гостуват, като самият той се е установил трайно във Великобритания. Оспорва, че жалбоподателят е член на семейството на канещото лице по смисъла на пар.1, т.1 от ДР на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския Съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС).

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 03.08.2022 г. кандидатът подал заявление рег. № ТНР22004532 за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“) до Посолството на Република България в [населено място], И. Към заявлението е приложена покана-декларация за частно посещение на чужденец в Република България от името на А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Великобритания, [дата на раждане] в А.; извлечение от лична разплащателна сметка на името на А. А.; разрешение за продължително пребиваване на името на А. А., издадено на 04.01.2022 г. от МВР България; декларация с нотариална заверка на подписа на А. А. от 12.05.2022 г., с която е декларирал, че ще осигурява жилище и издръжка на съпругата си, родителите си, както и на своите братя и сестри, както следва: Ф. К., гражданин на А., [дата на раждане], Н. Рахими, гражданка на А., [дата на раждане], Ф. зад К., гражданин на А., [дата на раждане], Метра К., гражданка на А., родена на 27.12.2000 г., А. Ф. К., гражданин на А., [дата на раждане], А. Ф. К., гражданин на А., [дата на раждане] и Ф. К., гражданка на А., [дата на раждане]; Медицинска застраховка. А. А. декларирал, че за времето, през което роднините му ще пребивават в Република България, ще бъдат на адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес].

Според удостоверение за сключен граждански брак № 96/10.05.2022 г., издадено от Посолството на Република А. в България, Н. Рахими, [дата на раждане] и А. Ф. К., [дата на раждане], са сключили брак на 23.02.2000 г. Представено удостоверение за раждане № 92/10.05.2022 г., според което жалбоподателят Ф. Зад К., е [дата на раждане], в [населено място], А., с родители Н. Рахими и А. Ф. К..

Приложена е декларация по чл.20а от ЗВПНРБГЕСЧТС, с нотариална заверка на подписа от 19.05.2022 г., на Р. Т. Н., като наемодател, която декларирала, в качеството си на собственик на имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] че е съгласна Ф. К., Н. Рахими, Ф. Зад К., Метра К., А. Ф. К., А. Ф. К., Ф. К., граждани на А. и А. А., гражданин на Великобритания, да бъдат адресно регистрирани и да ползват

възмездно имота по договор за наем, какъвто не е приложен.

Постановен е оспореният Отказ от 16.11.2022 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], И., мотивиран с основания по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ - целта и условията на заявления престой са недостоверно доказани, основателни съмнения за миграционен риск.

Липсват данни в преписката за връчване на оспорения акт, поради което следва да се приеме, че жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със заповед № Ав-02-101/30.12.2021 г. на Посланика на Република България в Ислямска Република И. – Т., на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.) А. З., в качеството му на Завеждащ консулска служба, е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец – откази за издаване, анулиране или отмяна на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от А. З. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.34, ал.1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към Н. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Н. отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. В случая, административният орган

се е позовал на две основания по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ – по т.17 кандидатът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и по т.24 - налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

От фактическа страна органът е възпроизвел законовото съдържание на основанието по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – целта и условията на заявения престой не са достоверно доказани. По отношение на това основание за отказ съдът приема оспореният акт за мотивиран по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК от фактическа и правна страна по начин, който предоставя възможност на засегнатото лице да организира защитата си срещу неблагоприятния за него акт.

По отношение на основанието по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ органът е посочил – основателни съмнения за миграционен риск. Националната разпоредба кореспондира с нормата на чл.21, пар.1 от Визовия кодекс, според която при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства. Независимо, че двете норми не са възпроизведени изцяло във фактическите мотиви на оспорения отказ, съдът приема, че посоченото в акта „основателни съмнения за миграционен риск“ съответства на императивните изисквания за форма по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, респ. не затруднява както правото на защита на засегнатото лице, така и съдебния контрол за законосъобразност. Още повече, че в случая тези мотиви следва да се считат за допълнени по реда на съгласувателната процедура съгласно Н. и Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС - възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт.

Съгласно чл.27, ал.6 от Н. определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

По искане на ответника е предоставено Становище рег. № М-26654 от 29.12.2022 г. на ДАНС, според което по подаденото от Ф. Зад К. заявление рег. № THR22004532 за издаване на виза за краткосрочно пребиваване е извършена съгласувателна процедура по чл.3, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. В хода на проверката са разгледани и други три заявления за визи, подадени от Метра К., Ф. К. и Н. Рахими, гражданки на А.. Установено е, че всички те са представили декларация от иранския гражданин А. А., ЛНЧ [ЕГН], с деклариран адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] със статут на постоянно пребиваващ в България. Установено е, че британският гражданин не пребивава продължително в България, а живее и работи в Л., където има бизнес с търговия на кожени облекла. На 26.02.2021 г. А. А. е сключил граждански

брак в А. с Метра К.. След офанзивата на талибаните и създадената нова икономическа и политическа обстановка в А., съпругата Метра К., заедно с нейната майка Н. Рахими, заминават за Т., И.. За изготвяне на поканата и депозирането ѝ пред органите на реда, А. А. потърсил съдействието на адвокат, посредник на множество чужди граждани при кандидатстване за визи, вероятно с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ. Според становището на ДАНС е установен засилен миграционен интерес от страна на граждани на А., които са получили статут на продължително пребиваващи чужденци в страни от З. Европа, които отправят покани за частно посещение на свои близки и роднини. Предприетите действия от чуждите граждани са с цел същите да придобият законно пребиваване на територията на Република България и страни от З. Европа, както и свободното им придвижване в рамките на ЕС – като членове на семейството на продължително пребиваващ чужд гражданин в страната ни. В заключение, от извършените проверки можело да се направи обоснован извод, че отправената покана е с цел афганистанските граждани да използват страната ни за транзитен пункт с цел миграция към страни от З. Европа.

Ответникът е представил писмо рег. № 328200-1367 от 20.01.2023 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“, според което при извършена справка на АИС ГК за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 г. на установени записи на данни за преминавания през ГКПП на Република България на лице А. А., [дата на раждане], гражданин на Великобритания, са установени следните преминавания:

Влизане на 30.12.2021 г., излизане на 31.12.2021 г.;

Влизане на 19.04.2022 г., излизане на 21.04.2022 г.;

Влизане на 10.05.2022 г., излизане на 12.05.2022 г.;

Влизане на 07.09.2022 г., излизане на 09.09.2022 г.;

Влизане на 09.10.2022 г., излизане на 13.10.2022 г.

Съдът приема, че предоставеният на А. А. статут на постоянно пребиваващ в България чужденец не може да бъде ревизиран в настоящето производство по повод на отправена от него покана-декларация по чл.17, ал.2 от Н.. Ето защо, съображенията на административния орган, че британският гражданин не пребивава продължително в България, а живее и работи в Л., както и данните относно неговите влизания/излизания от страната, следва да се отнесат към посочените основания за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ – дали обосновават целта и условията на пребиваване на афганистанските граждани и дали приложените документи, респ. са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание, вкл. на покана-декларация по чл.17, ал.2 от Н..

По силата на чл.14, ал.1 от ЗЧРБ виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Изискванията за това са посочени в чл.14, ал.5 ЗЧРБ:

1. да притежава валиден пътен документ, който му дава право да влезе на територията на Република България, издаден е в рамките на последните 10 години и е със срок на валидност най-малко три месеца след планираната дата на отпътуване от територията на Република България, освен при извънредни обстоятелства или хуманитарни причини;

2. да е обосновал целта и условията на планирания престой и това, че разполага с

достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой на територията на Република България, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано неговото приемане, или че е в състояние законно да придобие тези средства.

Визираните законови разпоредби са основание за извод, че доказателствената тежест да обоснове целта и условията на пребиваване се носи от кандидата. В идентичен смисъл са изискванията на вторичното съюзно законодателство. Съгласно чл.21, пар.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс) при разглеждане на заявление за издаване на единна виза се проверява дали кандидатът изпълнява условията за влизане, посочени в член 5, параграф 1, букви а), в), г) и д) от Кодекса на шенгенските граници, като *по-специално се преценява дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция или за сигурността на държавите-членки, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите-членки преди изтичане на визата, за която кандидатства.* Разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации (чл.21, пар.7 от Визовия кодекс).

В тази връзка са представени удостоверения за раждане и сключен брак, от които се установява, че жалбоподателят Ф. Зад К. е брат на съпругата на канещото лице Метра К.. Не е спорно, че всичките поканени 7 афганистански граждани са членове на едно семейство: съпрузите Н. Рахими и А. Ф. К. и техните деца: Метра К., [дата на раждане] , А. Ф. К., [дата на раждане] , Ф. К., [дата на раждане] , Ф. Зад К., гражданин на А., [дата на раждане] и Ф. К., [дата на раждане] , макар удостоверения за раждане на всички деца да не са представени по делото.

Противно на твърденията на жалбоподателя към поканата-декларация по чл.17, ал.2 от Н. не са приложени изискуемите документи, като:

1. декларация за имотно състояние на канещото лице;
2. удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите.

Приложено е единствено извлечение от лична разплащателна сметка на А. А.. На следващо място, представена е декларация по чл.20а от ЗВПНРБГЕСЧТС на Р. Т. Н., в качеството ѝ на собственик на имот, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] но както обосновано отбелязва ответникът – не е приложен договор за наем, удостоверяващ условията на пребиваване на поканените лица в страната ни.

Тези обстоятелства, обсъдени съвкупно с времето на пребиваване на канещото лице А. А. в България, удостоверено в писмо рег. № 328200-1367 от 20.01.2023 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“, правилно и обосновано са навели административния орган на основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатите не могат да докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. №

4855/2021 г., IV отд. на ВАС е посочено: „Правилно административният орган е приел, че поетото задължение от страна на канещото лице за осигуряване условията за пребиваване на апликанта не е доказано по несъмнен начин. Този извод кореспондира с фактичката обстановка и събраните доказателства по делото. Само фактът, че е налице договор за наем и банкова сметка, не може да докаже наличие на социална и лична ангажираност на канещото лице“. Времето на пребиваване на канещото лице А. А. в страната ни не доказва безспорно установени връзки с нея, нито са доказани конкретни условия на пребиваване (напр. въз основа на договор за наем). Конкретно жалбоподателят и неговите родители нямат качество на членове на семейството на канещото лице – гражданин на държава членка на Споразумението за Европейското икономическо пространство (чл.1, ал.2, вр. пар.1, т.1 от ДР на ЗВПНРБГЕСЧТС).

По делото е представена и декларация от Р. Н., която в качеството си на собственик на имота, находящ се в [населено място], [жк], [жилищен адрес] е изразила съгласие всичките поканени от А. А. седем лица да пребивават на този адрес възмездно по силата на договор за наем. Договор за наем обаче не е представен, нито са представени доказателства, че имотът действително е собственост на Н. и че същият е с площ, позволяваща в него да пребивават общо осем лица, независимо от декларираната роднинска връзка между тях. Относно последното следва да се отбележи, че роднинската връзка е заявена единствено в поканата, но не са представени доказателства, от които да се установи, че такава съществува.

От друга страна, независимо че от Р. Н. е представена декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, в случая неговите разпоредби са изцяло неприложими, тъй като А. А. е гражданин на Великобритания, която не е държава-членка на ЕС, а от друга страна жалбоподателят не е член на неговото семейство по смисъла на § 1, т.1 от този закон.

От друга страна, установено е по категоричен начин, че канещото лице, макар със статут на постоянно пребиваващ чужденец в България, фактически не пребивава продължително в Република България. Това поражда основателни съмнения относно надеждността на направените от него изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В идентичен смисъл е Решение № 3984 от 27.04.2022 г. по адм. д. № 463/2022 г., IV ОТД. на ВАС: „В реда на тези мотиви съдът намира, че апликантът за виза не е доказал, че канещото лице реално пребивава на територията на Република България, поради което не е ясно как и по какъв начин той ще бъде издържан от него. В тази връзка, противно на приетото от съда, обоснован се явява мотивът на административния орган за опасения от миграционен риск. При тези данни, АССГ неправилно е приложил разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, приемайки, че административният органът не е изследвал представените документи. Доказателствата по преписката обосновават извод за липса на достоверно доказване на целта и условията на заявеното пребиваване, а формираните изводи в обратен смисъл не се споделят от

настоящата инстанция“.

Доказването на едно от намерените от органа основания за отказ, а именно по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, е достатъчна да обоснове материалната законосъобразност на акта.

Относно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви, съдът намира за необходимо да изложи следното:

Нормата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ е идентична на тази по чл.21, параграф 1, б.”б” от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността. Последната изисква апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, тъй като в противен случай разпоредбата на чл.32, т.1, б.”а“, ii от регламента урежда правото да се откаже издаването на виза. Именно по тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато кандидатът не е изпълнил съответните условия.

Съгласно чл.21, т.7 от регламента разглеждането на заявлението се основава на автентичността и надеждността на представените документи и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации. Разпоредбата на чл.21, т.8 урежда възможността, при разглеждането на дадено заявление и в надлежно обосновани случаи консулствата да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи. Касае се обаче за една правна възможност, а не за задължение на съответните административни органи, поради което в случаите когато тя не е приложена, не се касае за нарушение на административнопроизводствените правила. Ето защо, възражението на жалбоподателя, направено в този смисъл, е неоснователно.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърлянето на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Зад К., [дата на раждане] , гражданин на А., действаш лично и със съгласието на родителите си и законни представители А. Ф. К. и Н. Рахими със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис

9, чрез адв. Х. В. от САК, срещу Отказ от 16.11.2022 г. за издаване на виза за краткорочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Ислямска Република И..

ОСЪЖДА Ф. Зад К., [дата на раждане] , гражданин на А., действащ лично и със съгласието на родителите си и законни представители А. Ф. К. и Н. Рахими със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.5, офис 9, чрез адв. Х. В. от САК, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: